

توصیف وابسته‌های اسم در گروه اسمی گویش لایزنگان داراب

حسن رنجبر^۱

چکیده

لایزنگان روستایی کوهستانی با آب و هوای سردسیری در شهرستان داراب است که در استان فارس واقع شده است. نگارنده در این پژوهش که روش تحقیق آن، تحلیل محتوا با رویکرد تحلیلی-توصیفی بوده، به توصیف وابسته‌های اسم در گروه اسمی این گویش پرداخته است. وابسته‌پذیری، یکی از ویژگی‌های اسم به شمار می‌آید. ترتیب وابسته‌ها در گروه اسمی را یکی از اصلی‌ترین پارامترها در تحلیل‌های رده‌شناختی دانسته‌اند. با توجه به این پژوهش می‌توان گفت: به طور کلی در گویش لایزنگانی، جایگاه وابسته‌ها همانند فارسی معیار است و هنگامی که با هم می‌آیند، تقدم و تأخرشان ناممکن است. در این گویش اگر مضاف مختوم به همخوان باشد با کسره اضافه به مضاف‌الیه اضافه می‌شود. اما اگر مضاف مختوم به واکه باشد با توجه به نوع واکه، شیوه‌های اضافه شدن مضاف به مضاف‌الیه متفاوت است. اضافه بنوت در این گویش از جمله اضافه‌های پرکاربرد است. در این گویش، معمولاً همانند زبان محاوره به جای به کار بردن ممیزها از «تا» استفاده می‌شود. همچنین در مقابل نشانه نکره «ی» در این گویش از نشانه معرفه «و» استفاده می‌شود.

واژه‌های کلیدی: داراب، لایزنگان، گروه اسمی، هسته، وابسته‌پذیری.

۱. دانش‌آموخته کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی